

УЧИ МЕ СИНИША ДА БУДЕМ МИСЛИША

Једну од највреднијих пословица научио ме је Душко Радовић: „Од колевке, па до гроба, најлепше је ђачко доба“.

Пре осам година, први пут сам дошла у двориште Основне школе „НХ Сениша Николајевић“. Двориште је било пуно разигране деце која су својим осмесима, али и тремом, испуњавала атмосферу. Сећам се тога као да је јуче било, само подсећање на то ми извуче благи осмех. Кроз школовање стекла сам доста пријатеља, али и оних који нису били баш прејатељски насторијени... Научила сам да поштујем старије, чак сам и заволела историју и енглески, стекла сам навику да учим и исто тако нађем времена за забаву. Гледала сам носталгичне слике са рекреативних настава и сећала се како смо се лепо проводили и колико смо сви били узбуђени што први пут идемо од родитеља, иако је то било само на неколико дана. Није ми било важно где идемо, све док сам са својим пријатељима. У школи су били и разни занимљиви догађаји, као што су Дан школе или школска слава.

Наравно, увек сам се трудила да што више допринесем школи или барем мало помогнем када је то било потребно. Близу улазних врата школе постоји део зида на коме се налазе слике наше школе из давних времена. Све је изгледало тако другачије, али и тако познато, у исто време.

Увек ћу памтити када сам певала у хору за Дан школе, осећај је био диван. Знала сам да притом учествујем у традицији своје школе. Понекад је било тешко да се дуго стоји пред публиком, али задовољна лица која су нас посматрала са поносом, дала су нам охрабрење да будемо још бољи.

Ходницима су одјекивали гласни разговори и смех, а на великом одмору увек је постојала нека нова тема о којој се дискутовало. Уочи јесени, са високог дрвећа у школском дворишту, падало би лишће које би увек направило шарени тепих преко целе површине дворишта. Највише сам волела да идем у школску библиотеку, поготово зими, када бих седела за столом, окружена књигама, док кроз прозор гледам како снег покрива кровове оближњих зграда...

Дошао је и осми разред, што значи да ћу морати да се опростим од моје школе, али увек ћу је памтити у најбољем светлу и заувек ће имати посебно место, како у мом сећању, тако и у мом срцу.

Јована Узелац VIII/1